

Landsstinget, for at der ikke kommer en midlertidig Finantsloov; Alle ville dog meget godt forstaa, hvorfor den ikke kommer.

Jeg skal endnu tillade mig nogle faa Bemærkninger. Jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Drøftelse af de forskjellige Meninger om, hvorledes det foreliggende Lovforslag skal fortolkes. Det Spørgsmaal har jo en Gang været oppe og tilstrækkelig drøftet, men jeg skal tillade mig kortelig at paavise, hvad der som endeligt Resultat er Mod sætningen mellem de to Fortolkninger. Hovedbestemmelsen med Hensyn til Udgifter i Loven er den, at Regjeringen bemyndiges til at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler. Hvad der juridisk skal forstås ved løbende Udgifter efter deres Art, er Noget, som man i begge Thing vel i det Væsentlige let er enig om. Hvad angaar Ordet „nødvendige“, har man paa begge Sider været enig om ikke at tillægge det nogen Betydning, idet man, naar en Udgift først var løbende, ikke let kunde gjøre Indvending imod den, støttet paa, at den ikke skulde være nødvendig. Modsætningen mellem de to Thing er alene Spørgsmaalet om Størrelsen af de Beløb, der ere bevilgede til de løbende Udgifter, idet der nemlig paa den Side, paa hvilken jeg ikke staa, siges af Nogle, at det ligger i selve Ordet „løbende Udgifter“, og af Andre, at det ligger i Ordene „efter de hidtil gjældende Regler“, at Regjeringen til de løbende Udgifter ordentligvis ikke kan anvende Mere end det, som fandtes opført paa tidligere Finantslove, særlig paa Finantsloven for det Finantsaar, der gaar lige forud for den paagjældende midlertidige Finantsloov, dog at Bestemmelsen om, at de Hovedsummer, som ere opførte i Finantsloovforslaget, ikke maa overskrides, den Indskrænkning i Hovedreglen, at naar der undtagelsesvis paa Finantsloovforslaget findes en mindre Sum end den, der fandtes paa Finantsloven for det foregaaende Aar, skulde dette være bindende for Regjeringen. Det er altsaa den Opfattelse, som det andet Thing staa paa, at de løbende Udgifter maa afholdes med de Summer, som ere bevilgede, de foregaaende Aar, dog at de kunne blive at ned sætte som Følge af Finantsloovforslaget, hvorimod dette Thing staa paa den Opfattelse, at Hovedreglen om de Summer, som kunne anvendes, er givet i den Sætning, som jeg nys omtalte, saaledes at Regjeringen maa anses for bemyndiget til at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler; men at den med Hensyn til Summerne er indskrænket ved det, som findes paa Finantsloovforslaget.

Der har vi Modsætningen mellem de to Fortolkninger. Det er den, som er den røde Traad, der gaar igjen paa de forskjellige Stadier. Saaledes findes den af Landsstinget forkastede Opfattelse konsekvent gennemført i Statsrevisionens Betænkning over Statsregnskabet for 1881—82, endog saa konsekvent, at de to Statsrevisorer Høgsbro og Hørup sige: „derfor burde Statsregnskabet egentlig være opgjort, ikke i Forhold til Finantsloovforslaget for det paagjældende Aar, men i Forhold til Finantsloven for det foregaaende Aar.“ Da saa Sagen kom over i det andet Thing, gav Udvalget i sin Betænkning en Udsvilling af dets Opfattelse. Idet det ganske sluttede sig til Høgsbro og Hørup og opstillede som Hovedsætning med Hensyn til de bevilgede Summers Størrelse, at Finantsloven for det foregaaende Aar maatte være afgjørende, og de midlertidige Finantsloves Bestemmelse om de i Finantsloovforslaget opførte Summer kun en Bisætning, og det en Bisætning af ren underordnet Betydning, gjengav det paa sin Vis, hvad der havde været Landsstingsudvalgets Mening, hvorhos det om denne Landsstingets Fortolkning sagde, at Hovedsætningen er gjort til Bisætning; Landsstingets Fortolkning gaar ud paa, at Bisætningen er Hovedsætning, og derved er frembragt den omvendte Mening. Betragtningen er den, at Regjeringen er bemyndiget til at anvende enhver Post, hvis Art er hjemlet ved de hidtil gjældende Regler, men Summen er begrændet af Finantsloovforslaget. Og endelig, under de nærværende Forhandlinger i det andet Thing har et Medlem af Folkethinget, som er Statsrevisor, udtalt, at det „er det Driftigste, man hidtil har fundet paa, at Finantsloovforslaget skulde komme til at spille nogensomhelst Rolle, naar der var Tale om midlertidige Finantslove“. Vi staa altsaa her i Thinget i den Formening, at Finantsloovforslaget spiller en meget væsentlig Rolle, idet det er bestemmende for, hvor meget Regjeringen kan anvende til de løbende Udgifter, medens det andet Thing siger, at det spiller ingenomhelst Rolle, at det er Noget af det Driftigste, at paastaa, at det skal have nogen Betydning. Her er et aldeles uafhjælpe ligt Modsætningsforhold. Jeg anser det som givet, at der ikke kan være Tale om under disse Forhold at tage ved en midlertidig Finantsloov, om hvilken man strax kan sige sig selv, at man ikke ved, hvad dens Indhold er. Hvad Indhold Lovforslaget bør gives for at være acceptabelt, om der overhovedet kan gives det et hensigtsmæssigt Indhold, skal jeg ikke indlade mig paa.